

Jak jsem zabránil katastrofě.

Závod BPA v Tlumačově pro mě začal tím, že jsem inzeroval svůj zájem účastnit se závodu na pardubickém fóru. Nakonec se mi ozval Roman s tím, že plánovaný spolujezdec jel na závody do Brühlu a tak se to rozhodl zkusit se mnou. Tak jako všichni, i já jsem se celou noc připravoval na sobotní závod. Na noční směně jsem si projížděl dráhu, opakoval zatáčky a hlavně chystal něco na zabavení pro syna, který se mnou poprvé vyrazil na závody.

Na dráhu jsem přijel těsně po 9 hodině a ihned jsem dostal testovací vůz od našeho mechanika. Zkoušel jsem kroužit a seznamovat se s autem. Že bych působil jako přesvědčivá týmová dvojka, tak to jsem si nepřipadal ani já sám. Hlavou mi běželo, že to hlavně nesmím celé pokazit Romanovi, protože jsem tušil jeho ambice na umístění na bedně. V můj neprospěch hovořila i závodnická vyježděnost, která v posledních letech je jako zuby stařeny. Sem tam něco, ale jinak samá pauza.

Důležitou změnou byla pro mne výměna reglu. Zkusil jsem si půjčit ten Romanův a okamžitě jsem začal jezdit o dvě až tři desetiny rychleji a hlavně se snížil ten markantní rozdíl v časech na kolo mezi námi. *Chcete-li jezdit rychleji, pořídte si ovladač od Jirky Míčka.* Domluvili jsme se, že v první hodině pojedou prostřední drážky a Roman krajní. Auto bylo nachystané, kola byla dostatečně velká na celou hodinu a už chyběl jen název týmu. Katastrofa. Název jsem vymyslel já s tím, že jsem tím lehce naznačoval možný neúspěch.

Náhodný los rozhodl o nasazení do skupiny B. Při hlášení drážek se ozvalo: „zelená katastrofa.“ A taky že jo. Zelená byla moje drážka a z předešlých závodů vím, že mi úplně nesedí, i když pro někoho je tou nejlepší. Start se mi povedl, od prvního kola jsem získával náskok a jezdil společně s Jardou a jeho ČERVENOU KASTLÍ. Jarda si společné tempo tak moc pochvaloval, že brzy vypadl. Já se osamoceně ujal vedení a náskok jednoho kola na ostatní byl hned po začátku příjemný. Jenže já si vypadl taky a už jsme byli opět pospolu. Nutně přiznat, že nejsem zvyklý jezdit na první pozici a ještě když na mne někdo mluví, tak se nedokáži plně koncentrovat. Začal jsem kupit jednu zbytečnou chybu za druhou a propadat se pořadím. Výsledkem byla čtvrtá pozice po první jízdě a hlavně ztráta 5 kol vůči mým vlastním propočtům, na potřebný nájezd. Oranžovou dráhu jsem zajel o poznání lépe, ale někdo by se mnou mohl nesouhlasit. Na konci banánu jsem měl lehký kontakt s ČERVENOU KASTLÍ, bohužel jejich auto spadlo do cizí dráhy a v následující zatáčce vyzkoušelo pevnost mantinelu. Celé to mělo za následek výměnu převodu, která jim zabrala 17 kol (ne že bych stihl sledovat i toto, ale Jarda mi to v pauze sdělil). Mohl by na to být nazíráno jako na strategický počin k cestě za vítězstvím, ale nešlo o nic víc než standartní závodní situaci. Bylo mi to líto, ale to je asi tak vše, co jsem s tím mohl dělat. Po druhé drážce jsem předával Romanovi druhou pozici se ztrátou necelého kola na tým MY JSME VÁM TO ŘÍKALI. Fialová a černá drážka byly pro Romana stejná rutina jako čepování piva pro zasloužilého výčepního. Ujal se vedení a najel velmi slušný náskok, který jsem snad ani já nemohl ztratit, i kdybych jel zase zelenou. Začátek na žluté jsem měl nervózní, ale nakonec jsem začal propracovávat k slušnému tempu a to jsem po té potvrdil i na modré dráze. Za námi se odehrával souboj o druhou pozici, dost daleko na to, abych s dostatečným přehledem mohl dát Jardovi v sousední drážce možnost k předjetí a zároveň najížděl co nejvíce kol. Roman na posledních dvou drážkách nedělal chyby a jediným mráčkem na obloze byl ztrácející se výkon našeho motoru. Po dojetí skupiny jsme byli na prvním místě a očekávali, co se odehraje v áčku. Od prvních kol se profilovaly tři týmy, které mohou být pro nás konkurencí, spíš vlastně jen dva, protože VĚČNÝ VÝVOJ byl o kus před námi. Ale od třetí drážky postupně zpomalovali. Notnou dobu jsem si spílal, jak jsem tu zelenou tak nezvládl, že jsem nám na ní prohrál první půlku závodu. Nakonec jsem si oddechl, protože konečný rozdíl tří kol v náš prospěch nás poslal na prozatímní první místo.

Přestávka probíhala ve znamení výměn. Výměna motoru, výměna karoserie, výměna kol, výměna názorů, výměna drážek, výměna provozních kapalin a to ne přesně v tomto pořadí. Začínala jsme na červené, po které se střídá na zelenou a to znamenalo jediné, že začne Roman, protože já na tu

zelenou už ten den fakt nechtěl. Při prvním střídání jsem přebíral skvěle fungující monopost s pěkným náskokem tří kol na ČERVENOU KASTLI a o několik kol více na zbytek světa. Vzpomněl jsem si na slova Ládi Horkého: „Na začátku závodu si uděláš náskok a pak to už jen udržuješ.“ Tak to byl i můj plán, budu to jen udržovat a nebudu závodit. Oranžová byla super, udržoval jsem předanou pozici a hlavně sledoval co se kolem děje. Bohužel jsem schytl jeden hodně dobře mířený direct od nějakého „amatéra“ co byl převlečený jako Pat nebo Mat (nevím, jak to mají kluci rozdělené). Auto přestalo fungovat a evidentně se něco ohnulo. Zbývající dvě minuty z jízdy jsem jen kroužil a Kamil mi naděloval jedno kolo za druhým. Už jsem viděl naše šance na zdařilý závod zeleně (zelená je nová černá), ale Kamil nám náš monopost opět zprovoznil. Jako druhou drážku jsem absolvoval fialovou a o poznání lépe než v první rundě zelenou. Roman černou obkroužil, ale už evidentně docházeli kolečka a tak jsem před žlutou drážkou provedl výměnu. Nové gumy fungovaly skvěle a Roman jezdil jako drak, ale furt to bylo oproti Jardovi málo, protože ten na oranžové jezdil jako za mlada. Dokonce zajel čas 4,905 což je v závodě pěkný počín. Proběhlo poslední střídání jezdců a mně se dařilo od soupeřů vzdalovat a dokonce sjet více jak čtyři kola na ČERVENOU KASTLI. V poslední pauze jsem přemýšlel, jak moc je reálné se dostat na první místo i v této polovině závodu. Chtělo to vyměnit kola, která opět docházela, ale neměli jsme nachystané až tak malé, které by byly na jednu jízdu. Riskovat, že to na větších kolech nebude fungovat a mohli bychom se propadnout, jsme nechtěli. Druhá věc, která mi proběhla hlavou, bylo to, že bychom tím ani neprospěli sesterskému týmu ČEVENÉ KASTLI. V posledním segmentu závodu jsem se rozhodl jen kroužit a dávat pozor abych neměl kolizi, která by nás připravila o celkové vítězství.

Po ukončení závodu jsem měl velkou radost, že jsme vyhráli a já to Romanovi nepokazil. Znovu jsem se omluvil Jardovi za svůj manévr, který jejich tým poslal na neplánovaný pit stop a gratuloval mu k umístění na bedně (ano jsem ten typ blázna, co umí docela rychle počítat).

Předávání cen ba BPA je krásné a vtipné a i můj syn, který mne vůbec poprvé doprovázel na závody, dostal cenu, ze které měl radost a doma se tím chlubil mamince a sestřičce. Vystoupat na nejvyšší stupeň je při jakémkoliv závodě je moc hezký pocit. Děkuji Romanovi, že to se mnou zkusil, Kamilovi za kompletní servis, všem ostatním závodníkům za to, že tam byli (bez nich by nebylo koho porazit) a organizátorům za pořádání těchto krásných závodů.

Veni, vidi, vici a odměnil se spánkem 😊

Pohár jsem daroval synkovi, za to jak to celý den zvládl. Ten ho doma položil vedle televize se slovy: „Teď se na něj aspoň můžeme pořad dívat.“

